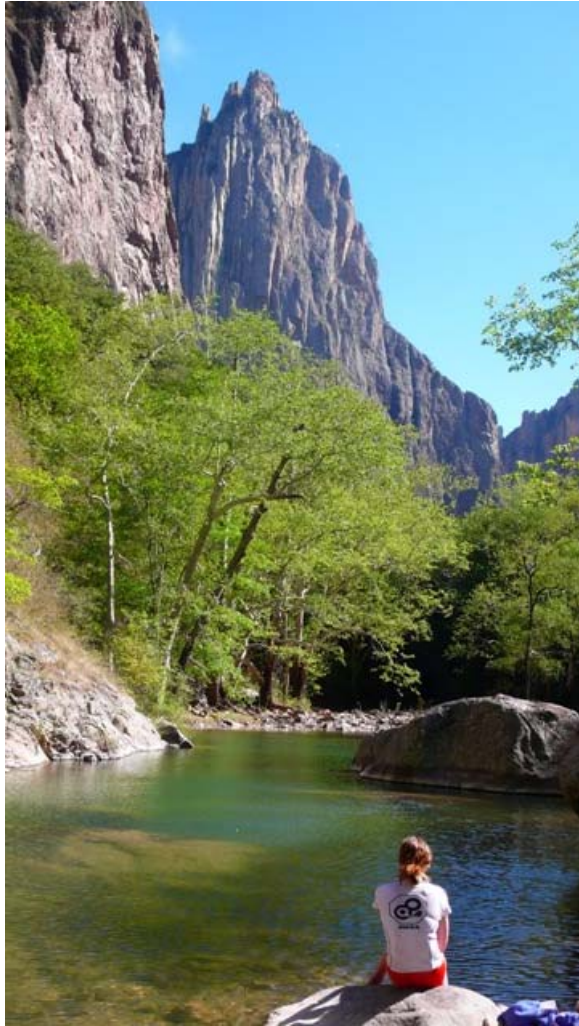

Mehika - El Gigante

(2. april, 2008. Foto Nicolas Kalisz in Martina Čufar)

800 metrov visoka stena El Giganta je skrita v divjem kanjonu reke Candameñe, v nacionalnem parku Basasiechi, ki je turistom bolj poznan po dveh najvišjih slapovih v Srednji Ameriki, Cascada Basasiechi in Piedra Volada, 246 in 453 metrov.

Slap Basasiechi, 246m.

Zanjo sem se malo bolj začela zanimati šele, ko mi je Nicolas Kalisz poslal mail, če bi jo šla z njim preplezat. Takoj sem bila za, še posebej, ker sem vedela, da je smer, ki naj bi bila najin cilj, varno opremljena s svedrovci. Moj glavni motiv pri »mehiškem« projektu je bil predvsem nabiranje novih izkušenj v visokih stenah in spoznavanje nove »plezalne« dežele.

Za začetek nekaj osnovnih podatkov o steni in smeri

El Gigante, ki se dviga od 1500 do 2300m nad morjem

Stena El Giganta ni tako lahko dostopna, kot je na primer El Capitan v Yosemiteih. Do njenega vznožja (1500m) je približno 5 ur hoje (z opremo za nekaj dni na ramenih, se to podaljša še za eno ali dve), kar jo takoj naredi bolj »resno in spoštovano«.

Smer »Logical progression«, 900m, 27 raztežajev, 7c+ max, 7a obvezno) so leta 2002 prvi preplezali in opremili Bert Van Lint (Belgija), Lucas Laeer (Mehika) in Peter Baumeister (Nemčija). Smer so navrtali z vrha (obstaja še en dostop preko planote, a je potrebno 3h vožnje z dobrim terenskim avtom ter kakšno uro hoje), kar je sprožilo nekaj polemik v plezalnih krogih, saj ni v skladu z plezalsko etiko, a dejstvo je, da je 390 svedrov zelo dobro in varno nameščenih, verjetno bolje, kot če bi bila smer narejena od spodaj.

Prvi stik z Mehiko

Basasiechi

Po treh dneh potovanja - tri letala (eno zamujeno), dva taksija in 6 in pol ur trajajoči vožnji v izdelanem avtobusu - sva bila končno v Basasiechiju, malem mestecu oz. večji vasi »in the middle of nowhere«. Telefon ne lovi, internetna povezava sicer obstaja, a v hotelu niso vedeli gesla. Ker ga sploh ne uporabljajo. Življenje poteka počasi, pokrajina naokoli pa enkratna.

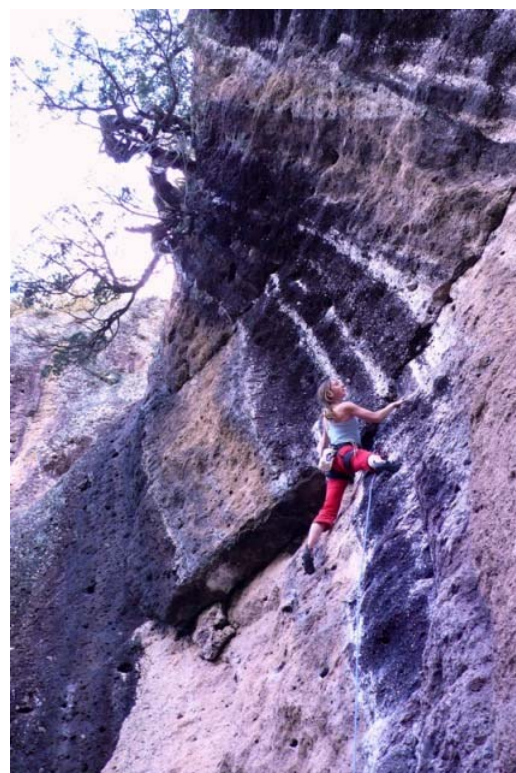

Utrinki iz življenja daleč stran od ponorelega sveta

Nekaj dni sem se privajala na časovno razliko in tudi na višino, ki ni zanemarljiva (2050m). Še preden sem poprijela za skalo, sem doživela šok, ko mojih dveh plezalnih pasov ni bilo med prtljago. Ni mi bilo jasno, kje bi lahko bila, saj sem se živo spominjala, kako sem ju zapakirala skupaj z magnezijem. Brez plezalnega pasu, ne vem koliko sto kilometrov od plezalne trgovine, bi lahko pomenilo konec projekta El Gigante že v samem začetku. Za prve dni, ko sem plezala v plezališčih okoli Basasiechija to ne bi bil problem, saj Nicolas zaradi poškodovane rame ni nameraval plezati, varoval bi me pa lahko z improviziranim pasom. A že prvi dan sva med dostopom do plezališča srečala dva mehiška plezalca, Polla in Atzirija, ki sta problem takoj rešila; njun prijatelj Mario je ravno odhajal domov, hitro smo se obrnili, ga ujeli in prosili, če mi za tri tedne posodi pas. Odgovor je bil pozitiven. Super!!! A še vedno ne vem, kje sta se izgubila moja dva. Verjetno kje med varnostno kontrolo na letališčih.

Po treh plezalnih dneh v plezališčih Rancho San Lorenzo in Basasiechiju, sem se počutila pripravljeno za petdnevno avanturo El Gigante.

Po uspešnem prvem plezalnem dnevu s San Lorenzu. V družbi treh fantov, Nicolasa, Polla in Atzirija.

Še malo balvaniranja.

El Gigante

Zaradi Nicolasove poškodbe se je situacija obrnila. Najprej sem si namreč predstavljala, da bom bolj v stranski vlogi, da se bom lahko, če meni ne bo šlo, zanašala nanj, da bo pač on splezal. Zdaj je bila vsa odgovornost na meni. On bo le žimaril za mano, saj je ramo lahko premikal le gor in dol, ne pa v stran. Ko sem bolj podrobno pogledala skico smeri in težavnost raztežajev, sem se zavedala, da vse skupaj v treh dneh ne bo mačji kašelj. V steni sta namreč le dve mesti primerni za bivačenje dveh oseb. Prvo po osmem in drugo po 18. raztežaju, težavnost smeri pa je ravno v zgornjem delu najbolj »napeta«. Vsemu temu je treba dodati še dolg dostop in oddaljenost od civilizacije, kar pomeni, da ne sme priti do zapletov. Kljub svedrom v smeri, to ni več športno plezalna smer, je že na meji alpinističnih odprav.

Skica smeri Arnauda Petita

Na srečo sva imela od Arnauda Petita in veliko koristnih informacij o dostopu in logistiki, saj bi bilo sicer vse skupaj še bolj pestro. V hotelu sva pustila sporočilo, da če naju čez 6 dni ni nazaj, naj pošljejo pomoč.

Do izhodišča, vasice Huajumar (cca 12 km od Basasiechija) sta naju odpeljala Pollo in Atziri (hvala!!!), potem je sledilo prvo soočenje s težo prasice, napolnjeno z opremo za tri plezalne in dva »treking« dneva.

Otvorjena

Že po 15 minutah sem se začela ustavljati. Nicolas mi je odvzel eno vrv, tako da je šlo potem lažje, po dveh urah pa je prišla še ena nočna mora, 800 metrski spust po strmi »šodrasti« poti do reke Candameñe. Noge so pod težo prasice postale kot puding, tako da je bila zame že velika zmaga, ko sem po ene 7ih urah (s počitki in kopanjem v reki) prišla do baznega tabora pod vznožjem stene. Izvira, o katerem sva imela informacije, nisva našla, tako da sva malo tvegala in napolnila vodne rezerve za v steno z vodo iz reke. Prebava je bila zjutraj v redu, se pravi, da z vodo ne more biti kaj bistvenega narobe.

Pogled s poti na kanjon reke Candameñe

Prvi plezalni dan: Začel se je z bojem z trnjem, gostim grmičevjem in ene vrste koprivami, ki zapirajo pot do začetka smeri (kasneje sva odkrila pravi, s kamnitimi možici označen dostop). Da ne omenjam pekočih stegenskih mišic od dostopa prejšnjega dne. Prvih 8 raztežajev težavnosti med 6b in 6c niso tako lahki, kot je mogoče soditi po oceni. Smer ima po mojih podatkih manj kot 10 ponovitev (od leta 2002), zato, ne samo da ni sledu magnezija, ampak je stena v položnem delu tudi zaprašena in mestoma podobna botaničnemu vrtu, z neke vrste kaktusi in palmami. Lepo za oči, a nič kaj prijetno ko je treba med njimi iskati oprimke.

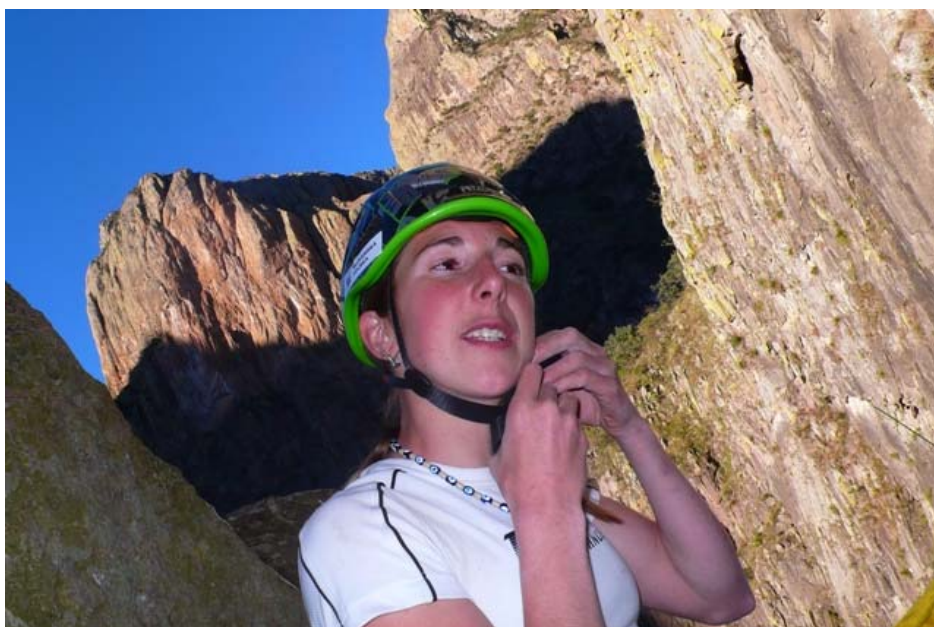

Vertikalni botanični vrt

Prvi raztežaji so šli hitro

Napredovala sva dokaj hitro, kolikor je to pač z dvigovanjem prasic po vsakem raztežaju mogoče. Plezati ves čas prvi v navezi pomeni tudi precej več dela, še posebej, če hočeš napredovati hitro, kar je v taki steni, z malo možnosti bivakiranja in z omejenimi zalogami hrane, nujno. Jaz praktično nisem imela cel dan nobenega počitka. Po preplezanem raztežaju (z lažjim nahrbtnikom in dodatno statično vrvjo) sem fiksirala vrv za Nicolasa, ki je za mano povzpel po vrvi skupaj z lažjo »prasicom«, jaz pa sem v tem času dvigovala težjo. Sledila je menjava kompletov, kak požirek vode in ugriz v Power bar in »hopla« v naslednji raztežaj. Na »Tower of power« bivaku sva bila dovolj zgodaj, da sem preplezala še en raztežaj naprej (7c), dvignila nekaj opreme in tako olajšala začetek naslednjega dne.

Priloge ne še zadnji raztežaj pred sončnim zahodom.

Drugi plezalni dan: Po svoji prvi noči preživeti v steni brez udobja »porta ledga«, sem se zbudila precej polomljena in nič kaj optimistična za nadaljevanje. Priplezati sva namreč morala dobrih 10 raztežajev. Malo sem se ogrela z žimarjenjem do vrha 7c, a ne dovolj, da bi

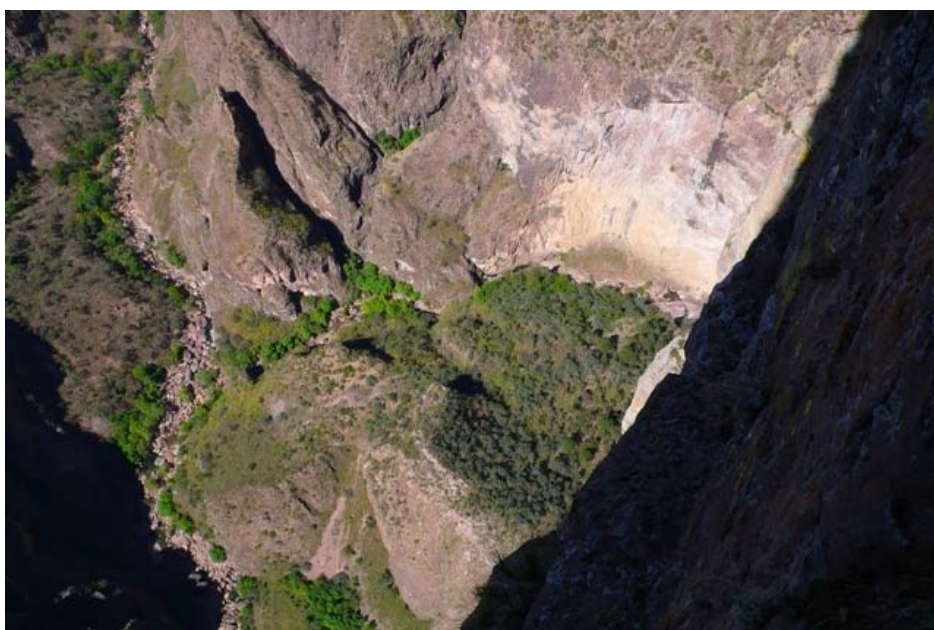
na pogled preplezala 7c+, ki je sledila. Padla sem na detalju, z navitimi podlahtmi, potem pa ga takoj preplezala. Težko sem šla iz svoje kože, se pravi, da bi se vrnila do izhodišča in preplezala raztežaj v celoti, a z osmimi raztežaji pred seboj, od tega še en 7c, dva 7b, 7a+ in 7a, je bilo treba nadaljevati. Še sreča, da me je Nicolas malo ozmerjal in »spametoval«, sicer bi naju noč ujela še pred bivakom. Kljub temu, da je prasica postajala lažja, se mi je zdela vedno težja. Nicolas mi je dal nasvet, da se je kdaj potrebno malo razjeziti, saj tako postaneš močnejši. Ta recept pri meni ni deloval, sem jo raje preimenovala v prijateljico in takoj je postala lažja. Raztežaji v nadaljevanju so bili izredno lepi, raznoliki in barviti, od razov do prave »yosemitske« poči. Ko sem »sajtala« še drugo 7c sem pozabila jutranji padec.

V rahlo poraščeni, a lepi poči 7a+

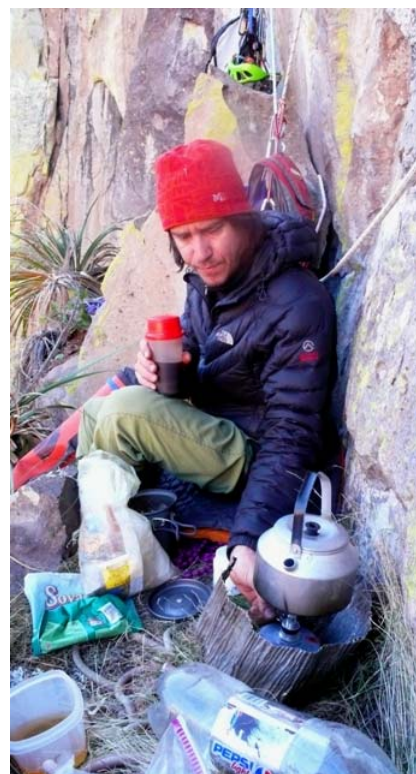

Pisan raztežaj št. 18, 7b.

Tla so že kar daleč

Polica »Critter bivaka« je skoraj hotel, arhitekt, ki ga je zasnoval, je lepo poskrbel za dekoracijo z palmami, malo manj za udobje (na ostri skali sem preluknjala termarest. Tam je tudi vpisna knjiga. Zadnji plezalci so bili tu novembra 2006.

Critter bivi: Dobro jutro s pogledom v globine, ter kuhinja na višini.

Tretji plezalni dan: Jutranja rutina: zbujanje ob 6ih, soočenje z utrujenostjo, pekočimi in oteklimi prsti, zajtrk po sistemu kamele in hrčka; čim več pojesti in popiti, ker med plezanjem za to ne bo časa. Med pospravljanjem opreme in pripravljanjem na plezanje sem se »ulaufala« in pozabila na bolečine. Veselilo me je dejstvo, da ne bo treba dvigovati »prijateljic«, saj se bova vračala po smeri navzdol in jih bova pobrala spotoma, tako da naju je ta dan spremljal je lažji nahrbtnik z nujno opremo za en dan. So bili pa zato raztežaji pred nama toliko bolj neusmiljeni; 3x 7b, 2x 7b+, 1x7c+ ter zadnja dva 6a, ki vodita čisto na vrh stene. Sem bila res presenečena nas sabo, ko mi je vse uspevalo.

7b za začetek zadnjega plezalnega dneva

Plezarija je bila tudi tu raznovrstna, od tehničnih plat, do telesno napornih zajed, strmih sten z luknjicami kot v konglomeratu in izpostavljenih razov. Padla sem le enkrat, še to zaradi odlomljenega oprimka, po že premaganih težavah 24. raztežaja (7b+). Že zjutraj sva določila, da se vzpenjava najkasneje do 15ih, tako da naju med spuščanjem ne bo ujela tema. Zaradi tega sem se odrekla zadnjemu, 6a raztežaju.

Najlepši raztežaj št. 25, ki sem ga silom prilik morala preplezati 3x.

Sledilo je 20 »abzajlov«. Začelo se je zelo neobetavno. V prvem se nama je namreč dvakrat zataknila vrv, tako da sem morala še 2x preplezati 25. raztežaj (7b), ki sem ga malo prej določila za najlepšega v smeri. Verjetno je zato usoda hotela, da sem ga preplezala 3x. Ali pa je bila to kazen, ker nisem opravila formalnosti zadnjega raztežaja do vrha). Kljub vsemu sva se tako zadnjih 200 metrov spuščala v temi. Tu se moram zahvaliti Nicolasovim alpinističnim in vodniškim, da je našel vsa varovališča in me pripeljal do trdnih tal. Jaz bi raje ostala še eno noč v steni se spustila dol pri belem dnevu.

A tu zgodbe še ni konec. Naslednji dan se je bilo treba spet soočiti s težo »prijateljic« in strmim klancem. Štetje korakov mi je pomagalo na poti do vrha platoja. Vsakih 200 korakov sem naslonila tovor na skalo, vsakih 1000 pa ga za par minut odložila. Sanjala sem o tušu in veliki skledi solate. A mi je tudi juhica iz vrečke, ki me je čakala na vrhu vzpona (Nicolas je bil malo hitrejši), teknila kot še nikoli. Še dobri dve uri hoje po milem terenu in iskanje prevoza iz Huajumara do Basasiechia in avantura El Gigante je končana.

Bila sem zelo utrujena, a polna pozitivnih vtisov.

Zdaj sem nekam čudno lena in se mi nikamor ne ljubi, zato sem se toliko bolj razpisala☺

V upanju, da bo kdo ustavil...

Še nekaj praktičnih informacij

Kako do Basasiechija? Najbolje z letalom do Chihuahue (preko ZDA), potem pa 6ur z avtobusom (250 pesov), ki vozi 2x na dan (ob 11ih in 15ih). Možno je iti tudi z vlakom po zanani Copper Canyon železnici, a boste morali del poti (cca 2h) od La Junte najti štirikolesni prevoz. Če vam denarnica dopušča več razkošja, je najbolje v Chihuahu najeti avto (cca 30-40 USD/dan), saj vam bo tako olajšano bivanje v Basasiechiju in boste lažje izbirali plezališča. V Chihuahu se je dobro preskrbeti z lokalno valuto, pesi (1 USD je cca. 10 pesov), saj v Basasieshiju ni bankomatov, prav tako ne sprejemajo kreditnih kartic. V Basasiechiju življenje ni drago, trgovine so založene z vsemi osnovnimi živili, zato ni potrebno sabo prinašati večjih zalog, kot je bilo naročeno nama. Res, da se ne da dobiti kruha kot smo ga vajeni, a se ga s tortiljami (pšeničnimi in iz modre koruze), da zelo dobro nadomestiti. Ne morem mimo avokada, moje najljubše hrane, ki ga je tu na pretek! Če kuhate sami (v primeru kampiranja ali večdnevnega bivanja v steni), se morate malo znajti in plinsko bombico za gorilnik prinesiti sabo, ker se je tu ne da dobiti.

Nastanitev in plezalne možnosti: Sobo je mogoče dobiti za 10-15 USD na noč (Hotel Eben Ezer tel: 016354573004), možno je tudi kampiranje (zastonj) ali najeti koč, ki so malo dražje, a če vas je več, se izplača (El Rincon, 016255821943).

Nastanitev je možna tudi v 15 km oddaljenem Ranchu San Lorenzo, kjer je tudi največ urejenih plezališč (vodniček na www.xpmexico.com). Ker so le ta na privatnem zemljišču, je treba vsak plezalni dan plačati 25 pesov.

Če so smeri v San Lorenzu bolj milo ocenjene, pa so tiste pod razgledno točno Basasiechi toliko bolj začinjene (od 7b+ do 8a). Tam je možno tudi balvaniranje, a zaradi ostre vulkanske kamnine le to ni ravno prijazno prstom.

Poleg El Giganta, vam dve večraztežajne smeri nudi tudi stena preko katere pada slap Basasiechi. Najbolj poznana je Subiendo el Arcoiris, 320m, 8a max, 7a obvezno). Vodničke

za vse najdete na spletni strani Aranuda Petita;

<http://www.vagabondsdela verticale.fr/voyages-expeditions/mexique-el-gigante-logical-progression.html>